

Evangelí del divendres de la setmana III de durant l'any: una llavor petita

“El Regne de Déu (...) és com quan sembren un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra”. La vida d'un cristià no és la vida d'algué que per si mateix fa coses que tenen èxit immediat o són grandioses. Comença amb una llavor menuda, la fecunditat de la qual depèn de la unió amb el Crist, que ens

espera en allò petit del nostre dia a dia.

Evangelí (Mc 4, 26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent:

—Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, dona fruit: primer brins, després espigues, i finalment blat granat dins les espigues. I així que el gra és a punt, aquell home fa córrer la falç, perquè ha arribat el temps de la sega.

Deia també:

—A què compararem el Regne de Déu? Amb quina paràbola en podríem parlar? És com quan sembren un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra; però, un cop sembrada, va

creixent i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del cel poden fer niu a la seva ombra.

Amb moltes paràboles semblants, Jesús anunciava la paraula a la gent, de la manera que ells eren capaços d'escoltar-la. No els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als seus deixebles.

.....

Comentari

El Regne de Déu és una llavor petita que creix, amb un ritme propi, madurant, fins a fer-se espiga granada, arbre frondós on s'aixopluga la vida.

En ambdues paràboles el Senyor ens anima a confiar en Ell, i no pas en nosaltres mateixos, en les nostres forces, en els nostres èxits. Ell és qui

dona l'increment, qui dins nostre ens fa madurar fins a fer de la nostra vida un arbre frondós que dona ombra plàcida a qui s'atansa.

Acollir el Regne de Déu és, així, acollir quelcom que no entra a la nostra lògica, a la nostra manera de pensar com funcionen les coses. Té la seva lògica pròpia, la seva força intrínseca. Va més enllà dels nostres esquemes, dimensions i mides. Perquè comença pel que és petit.

Com Jesucrist, que es va fer petit: un infant als braços d'una mare. Ell és la llavor caiguda a terra, que mor i dona fruit abundant. Ell és l'únic que pot salvar aquells que s'hi posen, l'únic que ens fa créixer i madurar.

La vida d'un cristià no és la vida d'algú que per si mateix fa coses que tenen èxit immediat, són grandioses o mereixen aplaudiments. Més aviat, comença amb una llavor menuda, la fecunditat de la qual depèn de la

unió amb el Crist, que ens espera en les coses petites del nostre dia a dia.

Sant Josepmaria recordava que “hi ha quelcom de sant, de diví, amagat que pertoca a cadascun de vosaltres de descobrir. (...) Us asseguro, fills meus, que quan un cristià fa amb amor allò que és més intranscendent de les accions de cada dia, justament allò traspua la transcendència de Déu” [1].

Es tracta de confiar en la potència de Déu. El món no el salva qui ho fa tot de manera correcta, organitzada i programada, sinó persones, els sants, que saben anar al pas de Déu, deixant-lo entrar en les petiteses de la nostra vida, fiant-nos que ell hi fa grandeses.

[1] Sant Josepmaria, *Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer*, nn. 114 i 116.

Luis Cruz //
weerapatiatdumrong - Getty
Images Pro

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-divendres-de-la-setmana-iii-de-durant-lany-una-llavor-petita/> (15/03/2026)